

Starea Uniunii la 30 aprilie 2010

Octavian Lazăr COSMA

În răstimpul celor patru ani scurși de la precedenta Adunare Generală, 7 aprilie 2006, Uniunea s-a recomandat ca un factor puternic, angrenat în promovarea, susținerea și mediatizarea creației muzicale din țara noastră, atât creația membrilor săi de astăzi, cât și din trecut. Tezaurul acumulat în decursul anilor este pe cât de valoros, pe atât de variat, îmbogățindu-se în permanență. De acest patrimoniu avem datoria să fim conștienți și, totodată, mândri, deoarece este investit cu caratele propriei spiritualități.

Nefiind bugetară, cu toate că este atestată ca instituție de utilitate publică, Uniunea supraviețuiește în aceste dure condiții de criză, datorită veniturilor obținute din felul cum sunt valorificate spațiile de care dispune, prin titlurile de proprietară și de beneficiară a Convenției din 1992, semnată cu Ministerul Culturii, privitoare la Palatul Cantacuzino, în virtutea declarației Doamnei Maruca Cantacuzino-Enescu din 1956 "...Casa noastră să fie casa compozitorilor...".

Se observă faze distincte pe durata acestor patru ani, determinate de deținătorii fotoliului ministerial ai instituției ce patronează destinele artei și culturii, prima favorabilă, datorită lui Adrian Iorgulescu, destul de generos cu Uniunea, în condiții financiare nu tocmai benefice, și, o a doua, săracă, cu un ministru prețios, pus pe calambururi, care a privit cu un soi de ostilitate efortul de perpetuare și îmbogățire a creației contemporane. Actualul Ministru încearcă să dobândească soluții de reconfigurare a politicii culturale, fără vizibile rezultate, deocamdată, menținând standardele anterioare.

Atenția dominantă a forurilor Uniunii s-a canalizat asupra actului de creație ilustrat de membrii săi, act care-și demonstrează vitalitatea și forța de propensiune. Compozitorii au făurit noi titluri, în cele mai diverse ipostaze și specii, îndreptățind afirmația că, pe ansamblu, intensitatea fenomenului creator se menține la nivelul anterior, datorită existenței unor generații de autori extrem de implicate în elaborarea de creații ce se recomandă prin inspirație, fantezie și măiestrie profesională. Prin achiziții, așa modeste cum se prezintă astăzi, festivaluri, recitaluri, concerte, medalioane, premii, editări CD-uri, partituri, volume, Uniunea a înțeles să

sustină acest segment al spiritualității românești. Partiturile noi, indiferent de gen, atestă originalele racordări la parametrii componisticii actuali, contribuțiile fiind notabile, apreciate ca atare nu numai în țară. Și aceasta se petrece într-un moment când investigațiile în plan stilistic se prezintă într-o selectă împletire a soluțiilor individuale, proiectând viziuni dintre cele mai esențializate, într-o debordantă alchimie a rețetarelor contemporane. Atât prin compozitorii din țară, cât și prin cei din diaspora, muzica românească etalează aceeași impresionantă forță de iradiere a potențialelor sonore.

Din nefericire sectorul care este menit să lanseze această masivă creație autohtonă este slăbit până la disoluție. Dacă în privința formațiilor instrumentale situația pare acceptabilă, mărturie fiind numărul manifestărilor ce propulsează partiturile indigene, nu același lucru se poate afirma despre orchestrele și teatrele lirice, corigente până la repetenție, neprogramând partiturile românești în mod sistematic. Ca atare sunt de remarcat ansamblurile ARCHAEUS, condus de Liviu Dănceanu, ARS NOVA a lui Cornel Țăranu, TRIO CONTRASTE, TRAIECT al lui Sorin Lerescu, PROFIL a lui Dan Dediu și altele, desigur, antrenate în propulsarea primelor audiții, dar nu numai, inițiind și festivaluri anuale ce le fac cinste.

Așadar, repertoriul simfonic și teatral, operă, balet operetă românesc se prezintă deplorabil, cu rare prezențe și acestea, de cele mai multe ori, alese după criteriul duratei minime, continuându-se nefericita optică din 1990, când instrumentiștilor dintr-odată nu le mai plac partiturile românești, deși sunt retribuiți din bani publici, având datoria să promoveze repertoriul românesc, în virtutea unei tradiții ca și a politicii sprijinirii fondului muzical național de către alte state. Aceasta se explică prin nesatisfăcătoarea autoritate a Ministerului de resort, ca și a altor foruri, incapabile să conceapă o lege sau norme de funcționare care să avantajeze patrimoniul indigen. Până când nu va exista o atare reglementare, cu un procent echitabil acordat repertoriului național în programele săptămânale ale prestațiilor publice, ca și a înregistrărilor, nu se va schimba această dezastroasă optică, inexistentă în culturile muzicale seculare, unde se cultivă personalitățile și creațiile proprii. Pe când, spre exemplu la Filarmonica ce poartă numele lui George Enescu integrala simfoniilor sale? Dar integrala simfoniilor lui Pascal Bentoiu, Anatol Vieru, Georg Wilhelm Berger, ca să nu spunem Dimitrie Cuclin sau Sigismund Toduță?

Nu poate fi subestimat faptul că în Festivalul Internațional “George Enescu”, datorită eforturilor Uniunii și a ministrului Adrian Iorgulescu, componistica noastră a căpătat o pondere apropiată de ceea merită, cu toate că este plasată în anticameră iar marile orchestra nu reușim să le înduplecăm să înscrie titlurile compozitorilor români, cu excepția lui George Enescu.

Pentru acest muzician bățalia poate fi considerată câștigată? În linii mari, da, cu toate că străduințele se recomandă a nu fi oprite. Pentru alți compozitori însă se impune declanșarea unor acerbe bățalii, desfășurate cu insistență.

Nici alte instituții din țară nu promovează politica susținerii prin toate mijloacele și în mod consecvent a creației indigene. Abia în ultima vreme, la insistențele criticii și la recomandări ale reprezentantului breslei în comitetul de administrație, Institutul Cultural Român pare că se apleacă către muzica românească. În mod obstinat am cerut modificarea concepției dăunătoare de a investi sume în turneele “Cvartetului Belcea” spre exemplu, dacă acesta nu interpretează în exclusivitate opusuri semnate de autori români. În caz contrar, banii publici sunt cheltuiți inefficient.

Au fost făcute demersuri repetate, pe diverse căi, pentru remedierea nesatisfăcătoarei situații de la posturile radiodifuziunii publice, care, cu toate insistențele, chiar și atunci când are în funcții de directă responsabilitate membrii ai Uniunii noastre, nu abdică de la politica de amnezie față de literatura muzicală autohtonă. În mod sigur, cei în cauză, inclusiv dirijori și soliști, nu cunosc muzica românească, nu înțeleg că, uneori, pentru o nobilă cauză, se poate amâna configurarea unui program de succes imediat, pentru a sluji cultura proprie. Sunt destule exemple când o carieră de durabilitate s-a construit prin “sacrificii”, prin înălțarea unui patrimoniu valoros însă necunoscut. Nu avem nici o îndoială că revirimentul se va produce, indiferent de lansarea sau nu a unei campanii oficializate printr-o glementare.

Pentru a realiza dimensiunile ignorării creației românești de către instituțiile de profil poate fi grăitoare neatenția teatrelor lirice față de genurile muzical-teatrale. Dificultățile cu care se confruntă aceste instituții nu justifică ingratitudea manifestată constant și cu dezinvoltură. Doar câteva titluri la toate instituțiile în ultimele două decenii. În asemenea circumstanțe, cum pot fi încurajați compozitorii să se aplece asupra unor genuri ce necesită un enorm volum de muncă? În plus și neplătit. Cu toate acestea, se cer lăudate contribuțiile lui Dan Dediu, Valentin Timaru, Nicolae Brînduș, autori de opere, balet, înscenate sau nu, cu șanse modeste de a fi înscrise în repertoriul curent.

Tehnica avansată își are și ea corifeii, muzica electronică fiind reprezentată de autori prestigioși. De asemenea, computerul oferă cadrul optim pentru compoziție, partiturile fiind scrise direct, punând la dispoziția interpreților și setul necesar de știme.

Pentru compozitori de muzică corală, teritoriul cântărilor religioase a devenit extrem de incitant, mărturie fiind liturgiile apărute în ultimii ani, fapt de înțeles, dacă se are în vedere expansiunea ansamblurilor cu profil eminent bisericesc. Se scriu și ample pagini corale, nemaîntâlnite în domeniul coral anterior la noi. Nu este mai puțin adevărat că, în timp ce unele genuri vocale înfloresc, precum liedul, cântecul patriotic, îndeosebi corul patriotic, a intrat într-o zonă întunecată, nemaifiind solicitat. Totuși, se regăsește în muzica folk, în genul satiric, de consum.

Pentru creația corală, îngrijorarea ar putea veni din direcția restrângerii ansamblurilor. Revirimentul ar putea surveni numai în cadrul unei acțiuni convergente, menite să stimuleze formațiile și, în primul rând, dirijorii. Unde este mișcarea corală, atât de înfloritoare? bunăoară în Banat.

Aspecte ce par insurmontabile se identifică în compartimentul muzicii ușoare și de jazz, unde factorul comercial afectează divertismentul de calitate și unde producătorii dau cuvântul, inhibând personalitățile de calibrul. Tinerii din afara perimetrului breslei noastre se ghidează după rețete alogene, fiind interesați de câștigurile imediate. Aspirațiile membrilor acestei secții se canalizează către adjudecarea unei platforme de propagare a pieselor eșalonate pe făgașul cucerit de generații, neignorând, desigur, aspectele novatoare. Această tribună poate fi concretizată într-un post de radio al Uniunii, cu mai multe canale, care să emită non-stop muzică românească, prin intermediul internetului. Ar fi un colac de salvare și recuperare, plenara secției de muzică ușoară lăsând să se întrevadă posibilități actanți pentru această realizare teoretic benefică pentru Uniune. Evident, vor fi numeroase chestiuni de clarificat, inclusiv cele ce decurg din rezolvarea problemelor din drepturile de autor pentru interpreți.

Ar veni în sprijinul acestei acțiuni fondul de înregistrări aflat în subsolurile Uniunii, pe care, în urmă cu doi ani l-am dorit transpus pe CD-uri performante, fără succes însă. Poate acum se profilează momentul favorabil, chiar și pentru celelalte genuri.

O altă doleanță a colegilor din secția muzicii ușoare și jazz e edificarea unui Festival anual la București, incluzând și un concurs de creație și interpretare, o replică a Festivalului de la Mamaia, organizat și patronat de competențele Uniunii, care i-ar avantaja pe compozitori, textieri și interpreți. Numai deținând asemenea pârgii în planul difuzării vor putea fi contracarate, în bună parte, manifestările de joasă altitudine, impostura și vulgaritatea, atât de strigătoare la cer. De altfel, ideea unui Festival anual al Muzicii Românești a fost deja avansată către Minister printr-un proiect ce viza fonduri, Festival exclusiv dedicat creației indigene, pe durata unei

săptămâni, care să demonstreze virtuțile de necontestat ale creației românești din trecut și de astăzi. Concretizarea unui asemenea deziderat ar însemna enorm pentru reabilitarea și vitaminizarea tezaurului deținut.

Carența imputată de mai multă vreme muzicologilor persistă, compozitorii simfonici și nu numai așteptând volume consacrate personalităților și fenomenului muzicii noi. Cu toate acestea, nu se pot nega unele contribuții semnificative, mai frecvente în teze de doctorat, ceea ce ar putea demonstra că ceva se schimbă în bine, deși așteptările nu vor fi onorate niciodată în totalitate. Au fost publicate însă volume istoriografice fundamentale, consacrate muzicienilor și a unor instituții, chiar și lăutarilor, dicționare, enciclopedii, Viorel Cosma fiind stopat pe acest canal de absența fondurilor care să finalizeze cercetările.

Deși, se mai găsesc pete albe în trecutul muzicii românești, al componisticii, astăzi nu mai suntem în situația unui teritoriu neexplorat. Literatura muzicologică denotă avânt, mărturie fiind numeroasele tomuri tipărite în diversele centre ale țării, Editura Muzicală scăpând monopolul din mână, datorită absenței resurselor financiare, în principal, dar nu numai – proastă gestiune și management neperformant. Se identifică chiar și zone muzicologice în ascensiune, bunăoară bizantinologia, mai corect cercetarea cântării religioase. Sebastian Barbu Bucur a defrișat un strat cu puternice conotații, ilustrat de o autentică școală de istoriografii. Se detașează și tineri specialiști pe acest tărâm, Nicolae Gheorghită și Stelian Ionașcu (autorul unui impresionant volum consacrat lui Paul Constantinescu și muzicii religioase). Au apărut și tomuri masive dedicate etnomuzicologiei, mai concret, unor genuri, datorate unor autori ce au așteptat decenii să le vină rândul la tipar, ilustrând o valoroasă generație de folcloriști.

Critica muzicală apare firavă, datorită, în bună parte, mentalității patronilor ziarelor și revistelor care nu cunosc fenomenul din urmă cu decenii, când se apela la critici permanenți, pentru a se relata și consemna fiecare eveniment muzical. Site-urile încep să câștige teren, critica s-a refugiat aici în emisiunile posturilor de radio. Ca atare, nu se poate legitima afirmația potrivit căreia critica muzicală este inexistentă, numai că, aceasta, neavând condiții de manifestare, este departe de exigențele contemporane, apărând cu intermitențe în prim plan.

Revistele Uniunii se mențin grație înțelegerii necesității tribunei de vehiculare a gândirii muzicale. Revista MUZICA și-a impus profilul ca revistă de altitudine, reflectând fenomenul sonor românesc, în principal, cu prioritate, cel contemporan. Îi lipsește acreditarea ISI/Thompson, pentru adjudecarea căreia s-au modificat unele aspect în ultimul an, cum ar fi

apelarea la rezumate în engleză, pentru citarea în publicații acreditate. Nu este satisfăcută însă cerința de a beneficia anterior inserării în revistă a două referate externe pentru fiecare studiu. Probabil, o altă condiție, care nu se spune, este nivelul remunerării autorilor, ceea ce este greu de îndeplinit la cotele internaționale.

ACTUALITATEA MUZICALĂ deține un profil mai larg, fiind interesant croită, cu o pondere deloc neglijabilă alocată divertismentului. I se reproșează că nu îmbrățișează mai extins aspectele muzicii noi. Difuzarea acestei reviste rămâne o chestiune nerezolvată, datorită absenței rețelei pe întreaga țară. Fiind dependentă de contracte, unele materiale nu se remarcă prin interes de rezonanță.

O problemă grea o reprezintă situația EDITURII MUZICALE, aflată de două decenii într-un soi de colaps, nereușind să ajungă la linia de plutire. Directorii s-au schimbat, nevroalgiile Editurii rămân insolubile. Partituri puține, volume dependente de fondurile a două ministere, venite aleatoriu, difuzarea modestă, standul de la Magazinul Muzica nu are un program constant. Legile pieței nu sunt cunoscute aici. Una din chestiunile ce marchează Editura este imposibilitatea de a onora datoriile pe care le are, inclusiv plata autorilor la revista *Actualitatea Muzicală*. Tentativa înglobării ori asocierii cu o puternică Editură a eșuat, după îndelungate tratative, datorită aspectelor patrimoniale insolubile, pe care nu am dorit să le înstrăinăm. Pentru viitoarea conducere a Uniunii, Editura constituie un soi de călcâi al lui Ahile, de care va depinde în mare măsură propagarea creației românești.

După cum este cunoscut, veniturile Uniunii, care nu este subvenționată, se datorează închirierii spațiilor de care dispune, principala sursă fiind Magazinul de pe Calea Victoriei. Anul trecut am solicitat o majorare a chiriei, dar prin tertipuri variate am fost tergiversați. Chiriașul nostru a pretins și obținut majorarea subînchirierii celor ce dețin spații comerciale, nemulțumindu-i profund, unii fiind nevoiți să-și lichideze afacerile. Din unele informații pe care le deținem, de ultima oră, chiriașul nu mai este interesat de Magazin și caută să vândă calitatea pe care o deține vizavi de noi, adică de chiriaș. Or, titlul de chiriaș credem că nu poate fi înstrăinat. Dacă se va ajunge la așa ceva, normal va fi să se lichideze contractul și Uniunea să negocieze în condiții avantajoase noul contract. Negociatorul de drept al unui contract nu poate fi decât proprietarul spațiilor respective, ceea ce ar fi de natură să sporească veniturile Uniunii.

Raporturile Uniunii cu Ministerul Culturii și Patrimoniului Național au fost de colaborare pozitivă, găsind sprijin în problemele vitale

cu care se confruntă, proiectele înaintate au fost în bună parte aprobate, inclusiv financiar, chiar și dacă nu la cotele solicitate, punându-ne în situații dificile, căutând soluții în resursele Uniunii, cum a fost cazul Festivalului de Muzică nouă din mai 2009. Uniunea a rămas aceeași mamă bună în cele mai anoste situații. Nu insistăm asupra acestor aspecte, cu toate că bugetul de criză restrânge considerabil posibilitățile de finanțare, ca regulă, blocându-le, inclusiv achizițiile, suportate în mare parte la nivelul anului 2009, din bugetul modest pe care-l avem, din fondurile proprii. Datorită acestei situații nefericite, se lasă auzite tot felul de recomandări, de tipul achiziționării selective, lansarea de comenzi, excluderea muzicologiei, achizițiile să vizeze doar cercetările consacrate muzicii românești.

Așa cu se cunoaște, clădirea Palatului Cantacuzino de starea căreia răspundem prin Convenție a fost înscrisă în categoria celor de interes european, beneficiind de o considerație aparte. De asemenea, clădirea intră într-un proces de reabilitare, prin fonduri europene, ceea ce a generat o sumedenie de acțiuni preliminare, de proiectare, de identificare a necesităților. În acest stadiu, am fost invitați la Minister împreună cu Muzeul Național „George Enescu”, pentru a stabili ce anume se cere efectiv. Cu această ocazie s-a văzut limpede că pozițiile celor două deținătoare de spații din Palatul Cantacuzino diferă. Dezacordul ivit s-a datorat faptului că noi am cerut intervenție în zonele deficitare, precum acoperișul, consolidare, instalația termică, parchet, în timp ce conducerea Muzeului avea în vedere accesoriile, precum, „baia Ecaterinei”, ștucaturi aurite”... Când am solicitat concentrarea asupra zonelor fierbinți ale clădirii, am avut în vedere că în podul Palatului se găsesc o sumedenie de vase din plastic, colectoare, ce adună apa pluvială care se infiltrează. Nu este lipsit de interes că se știe că în iarna aceasta s-au produs infiltrații de apă ce au ajuns până la subsol, în bibliotecă, dar și în sufragerie, chiar și la Muzeu, noi fiind cei care am intervenit, după penibile discuții, specialiștii Muzeului pretinzând tot felul de aprobări de la foruri sofisticate, în timp ce noi am remediat fisurile în câteva ore. Apoi, în patru rânduri am recurs la cățărați de profesie, legați cu frânghii, pentru înlăturarea unor blocuri de gheață ce generau scurgeri dăunătoare, inclusiv în biroul vicepreședintelui. Nu omitem nici faptul că, în ciuda avertismentelor, conducerea Muzeului a decis presărarea de pietriș în curtea Palatului, neconsolidat conform normelor tehnologice de rigoare, care odată cu ploile abundente a ajuns în canalele colectoare, înfundându-le. A fost nevoie să recurgem la vidanjare cu specialiștii Primăriei pentru a înlătura blocarea scurgerii apei. Prezentând situația conducerii Muzeului, am primit o adresă în care eram acuzați de proastă administrare.

Nu negăm că Uniunea a sprijinit noua conducere a Muzeului, punându-i pe tavă organizarea concertelor de muzică românească, contribuind o bună vreme la remunerarea interpreților. Curând însă a apărut tendința asumării inițierii de concerte, minimalizându-se aportul nostru. Un ultim exemplu: La seara organizată pentru marcarea a 75 de ani de la nașterea compozitorului Nicolae Brînduș, pentru care s-au pus la dispoziție 2000 lei pentru plata interpreților, plus alte sume necesare protocolului, Muzeul și-a asumat realizarea afișului și programului de sală. Pe afiș figura și Uniunea, în timp ce pe programul de sală Uniunea era omisă. Tentative neloiale de asumare au fost sesizate și în privința organizării Simpozionului Internațional de Muzicologie “George Enescu” croit și realizat ediții la rând de către Biroul de Muzicologie. La solicitarea Muzeului de a deveni coorganizator, Uniunea a convenit, numai că s-a constatat iarăși omiterea Uniunii de pe adresele de corespondențe cu invitații de peste hotare. Evident, s-a intervenit pentru a stopa asemenea practici de necrezut. Nu comentăm, afirmăm însă răspicat că nu Uniunea se află în permanentă ofensivă negativă, ci Muzeul, pe care l-am sprijinit cu consecvență, care zilnic ne asaltează cu adrese, cu propuneri deghizate, ce ascund cele mai neașteptate intenții, punându-ne adeseori în fața unor acțiuni fără consultarea noastră, cei care asigurăm încălzit, iluminat, curățenie... Există o Convenție semnată cu Ministerul, proprietarul Palatului, ce datează din 1992 și care se încheie în 2022, pe care o respectăm ca și Constituția. Această convenție s-a obținut în schimbul unei considerabile sume, ce ar putea fi echivalată cu o chirie anticipativă, cu toate că Uniunea se află în casa soției lui George Enescu, Președintele de onoare a Societății Compozitorilor Români vreme de peste două decenii.

Relația cu Muzeul s-a acutizat în momentul în care am intrat în posesia unor documente prin care conducerea Muzeului, adică Laura Manolache, membră a breslei, formulează repetat Ministerului cererea de a-și extinde spațiile, de a le folosi și pe cele ale Uniunii, finalmente de a exclude Uniunea din etajul I. Adică, spațiile deținute să nu ne mai revină, și aceasta în termeni imperativi, sfidând Convenția, în spiritul și litera ei. Din nefericire, unii membri nu realizează gravitatea acestei situații, manifestând toleranță, cerând clemență pentru persoana Directoarei Muzeului, când în cauză se află soarta Uniunii, continuatoarea Societății, care se îndreaptă către marcarea existenței seculare.

Reconstrucția Palatului Cantacuzino se află într-o zonă nebuloasă în momentul de față, lucrările trebuind să demareze în toamna trecută. Întârzierea se datorează nesemnării actului de cerere a fondurilor de către conducerea Muzeului, cu toate că de această lucrare răspunde Ministerul.

Muzeul a primit din partea Ministerului în toamna trecută un dur semnal pe această temă, avertizându-se asupra gravelor consecințe ce pot decurge din pierderea fondurilor europene.

Implicată profund în viața muzicală a țării, Uniunea, prin membrii săi, participă active la diferite evenimente, festivaluri, concursuri, aniversări, comemorări, simpozioane, sărbătoriri, acordând premii, diplome, reprezentanții săi, luând cuvântul, prezentând salutul Uniunii noastre. Prestigiul breslei este amplificat și prin poziția deținută în cadrul ANUC (Alianța Națională a Uniunilor de Creatori), în cadrul căreia se promovează acțiuni de interes național și internațional, se elaborează proiecte de legi și câte altele. Recent s-a produs un act prin care se solicită Guvernului susținere financiară în valoare de 1.000.000 de Euro pentru proiectele fiecărei Uniuni.

Semnificativă pentru activitatea Consiliului, a Biroului Executiv, poate fi și înscrierea Uniunii în FORUMUL COMPOZITORILOR EUROPENI, cu sediul la Viena, ce cuprinde Uniuni din circa 30 de state.

Sunt numeroase aspecte ale activității Uniunii asupra cărora nu ne propunem să zăbovim. Totuși, nu credem că se poate trece cu vederea acțiunile numeroase pentru ca membrii să beneficieze de prevederile Legii 50 ce prevede majorarea cu 50% a pensiei de asigurări sociale. La fel, Indemnizațiile de Merit, ce necesită eforturi, acordându-se, conform normelor legale foarte riguroase, personalităților cu realizări de excepție. Uniunea îi reprezintă și pe interpreți în forul ce acordă respectivele titluri. Sperăm că aceste forme de recunoaștere a valorilor creatoare să funcționeze fără vexațiuni.

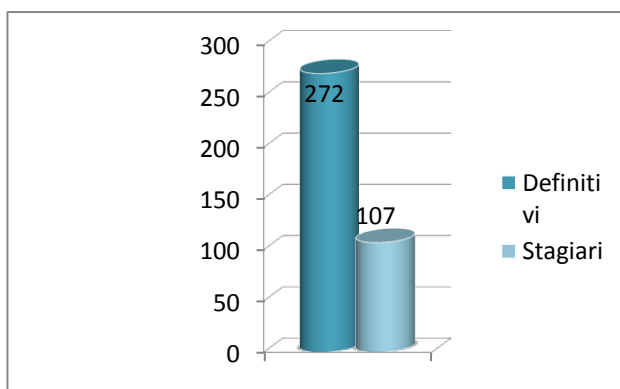
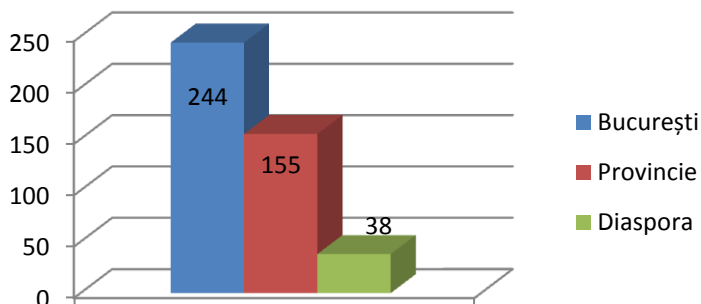
Forurile alese din cadrul Uniunii au desfășurat o intensă activitate, neînregistrându-se sincope, membrii achitându-se cu responsabilitate de funcțiile înregistrate. Adevărat, nu s-a recurs la măsuri extreme, bunăoară prevederile referitoare la incompatibilitatea calității de membru cu înscrierea în organisme de profil asemănător și nici prevederea de a se înlocui în cadrul birourilor membrii ce acumulează un număr de absențe nemotivate. S-a ținut cont de prestigiul celor care nu mai dețineau forța fizică de a fi prezenți. Nu s-a aplicat nici prevederea plății cotizației. În viitor însă aceasta ar putea fi aplicată, fie și după modelul Uniunii Scriitorilor, care percepe suma de 100 lei anual. În cazul în care suma provine de la un membru al unei filiale, aceasta rămâne pentru bugetul acesteia.

N-au existat fragmentări în activitatea Biroului Executiv, a birourilor de secții, ceea ce denotă munca responsabilă depusă în interiorul

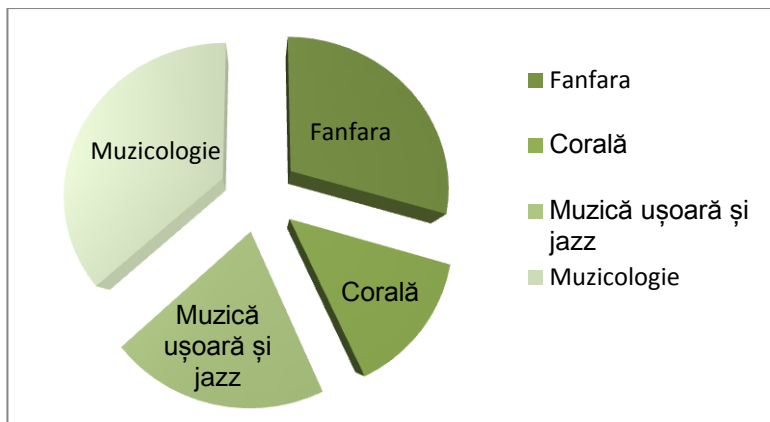
Uniunii. Consiliul de Conducere s-a ținut de trei ori anual, cu rezultate pozitive, măsurile adoptate au avut rostul de a promova acțiuni benefice Uniunii. Disonanțele apărute incidental în cadrul unui for, nu au fost de natură să învoldureze ori să submineze activitatea.

În mare, acesta este raportul structurilor de conducere, prezentându-se problematica cu care ne-am confruntat în acești ani. Ținem să aducem mulțumirile noastre pentru concursul și sprijinul acordat, deoarece astfel s-a înțeles să se evidențieze demnitatea calității de membru. Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România apare astfel ca o unitate elitară de creatori, care merită întregul respect și cinstitie pentru ofranda adusă artei sunetelor, patrimoniului muzical al țării.

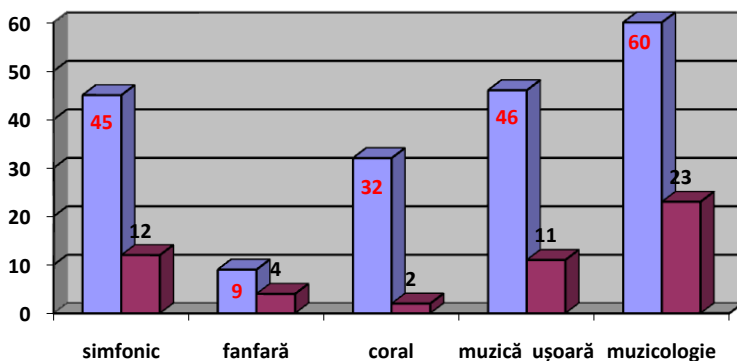
Efectivul Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România la 30 aprilie 2010 este de 417 membri. În capitală activează 244, în orașele țării 155, iar în diaspora 38. Luând în calcul numai membrii ce trăiesc în România, sunt 272 definitivi și 107 stagiari.

Compozitorii simfonici sunt 118, la fanfară 18, corală 55, muzică ușoară și jazz 79, muzicologie cu toate ramurile acesteia 147. Altfel spus, compozitorii sunt în total 270, număr aproape dublu comparativ cu cel al muzicologilor.

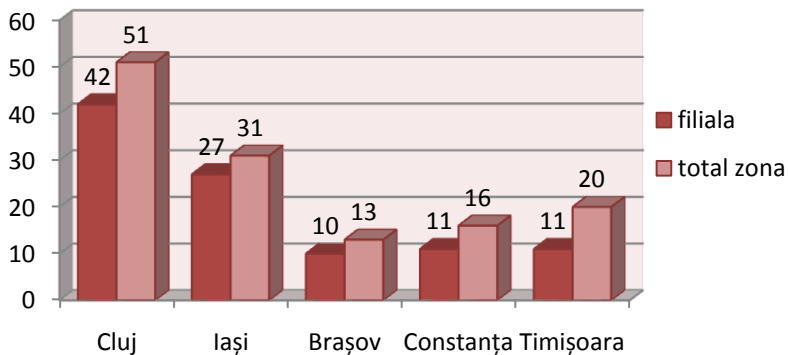

La București din cei 244 sunt definitivi la secția simfonică 45 + 12 stagiați; 9 definitivări la fanfară + 4 stagiați; 32 la secția corală + 2 stagiați; 46 definitivi la muzică ușoară + 11 stagiați, în timp ce la muzicologie 60 definitivi + 23 stagiați. Capitalei îi sunt arondate orașele Ploiești, cu doi membri și Pitești cu un membru.

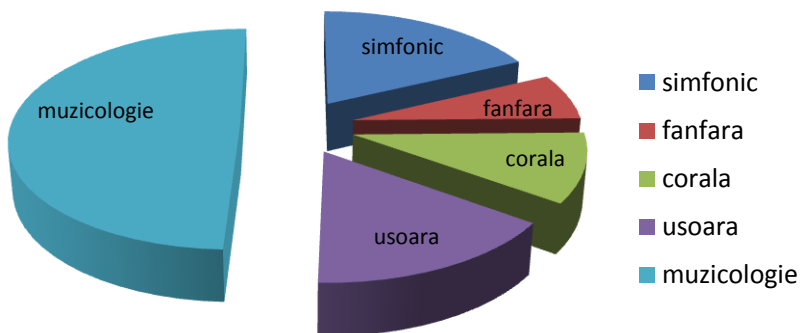

La Cluj sunt 42 membri, fiind arondate orașele Alba-Iulia, Bistrița, Deva, Hunedoara, Oradea și Târgu Mureș, totalizând 51 de membri. La Iași 27, cu Bacău, Buzău și Piatra Neamț total 31; Brașov,

10, cu Sibiu total 13; Constanța 11, cu Galați și Brăila total 16, Timișoara 11, cu membrii din Arad, Caraș-Severin, Lugoj, Oradea și Reșița total 20. De reținut că orașele în care sunt cel puțin 10 membri sunt sau se vor crea filiale.

Mai este de arătat că, de la precedenta Adunare Generală, în ultimii patru ani au fost primiți un număr de 99 de membri, 16 la simfonic, 6 la fanfară, 9 la corala, 14 la muzică ușoară și jazz (ceea ce înseamnă 45 compozitori) + 44 muzicologi.

Avem doi membri de onoare, Roman Vlad și Gyorgy Kurtag.

Cum s-a amintit, numărul membrilor decedați în acest interval se ridică la 31.

Din nefericire relațiile cu străinătatea se află, la cele mai scăzute cote din 1990 încoace, datorită în principal, absenței fondurilor destinate acțiunilor de promovare a muzicii și muzicienilor români peste hotare. Cu toate acestea, s-au derulat o sumedenie de acțiuni punctuale cu scopul promovării patrimoniului muzical autohton, incluzând prezențe în festivaluri, inclusiv SIMC dar nu numai. Cu totul admirabil este ceea ce întreprinde în mod constant colega noastră Violeta Dinescu la Universitatea din Oldenburg – Germania, unde a înființat un centru extrem de activ pentru propagarea artei muzicale românești, organizând tot felul de manifestări, inclusiv cu emblema numelor George Enescu, Ștefan Niculescu, Pascal Bentoiu, Sigismund Toduță, Paul Constantinescu, invitând reprezentanții Uniunii. De menționat că Uniunea a pus la dispoziție o sumedenie de partituri, CD-uri și alte materiale centrului de la Oldenburg.

S-a contribuit și la reușita Festivalului și Concursului Internațional “România” de la Tokio în 2007, 2008, 2009.

A fost susținut Concursul Internațional de Compoziție „De la romantici la contemporani” și manifestările organizate de Universitatea Națională de Muzică din București, prin Centrul de Excelență, într-o colaborare româno-franceză-italiană-poloneză. Prezenți sub diferite forme am fost și la alte două Festivaluri internaționale: „Popasuri enesciene”, româno-japonez și „Chopin 200”, într-o colaborare româno-poloneză.